

سورة الشعري: آيات: ٢٠٧-٢٢٧

مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمْتَعُونَ (٢٠٧)

وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا هَا مُنْذِرُونَ (٢٠٨)

ذَكَرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ (٢٠٩)

وَمَا تَنْزَلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ (٢١٠)

وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ (٢١١)

إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعَزٌ وَلُونَ (٢١٢)

فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذَّبِينَ (٢١٣)

وَإِذْ نَادَىٰ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ (٢١٤)

وَإِخْفِضْ جُنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ (٢١٥)

فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنِّي بَرِيٌّ مِمَّا تَعْمَلُونَ (٢١٦)

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ (٢١٧)

الَّذِي يَرِيكَ حِينَ تَقُومُ (٢١٨)

وَتَقَلُّكَ فِي السَّاجِدِينَ (٢١٩)

إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (٢٢٠)

هَلْ أُنَبِّئُكُمْ عَلَىٰ مَنْ تَنَزَّلُ الشَّيَاطِينُ (٢٢١)

تَنَزَّلُ عَلَىٰ كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ (٢٢٢)

يُلْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْثُ هُمْ كَاذِبُونَ (٢٢٣)

وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ (٢٢٤)

أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ (٢٢٥)

وَ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ (٢٢٦)

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَ ذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا وَ سَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ

مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ (٢٢٧)

آن برخورداریها به حالشان سود نکرد؟ (۲۰۷)

ماهچ قریه ای را هلاک نکردیم جز آنکه برایشان بیم دهندگانی بودند. (۲۰۸)

تا پندشان دهند. زیرا ما ستمکار نیستیم. (۲۰۹)

و این قرآن را شیاطین نازل نکرده اند. (۲۱۰)

آنان نه در خور این کارند و نه توان آن دارند. (۲۱۱)

شیاطین را از شنیدن وحی معزول داشته اند. (۲۱۲)

پس با خدای یکتا خدای دیگری را مخوان تا مباد در شمار مستحقان عذاب در آیی. (۲۱۳)

خویشاوندان نزدیک را برسان. (۲۱۴)

در برابر هر یک از مؤمنان که از تو پیروی می کنند بال فروتنی فرود آر. (۲۱۵)

و اگر بر تو عصیان ورزیدند بگو: من از کارهای شما بیزارم. (۲۱۶)

و بر خدای پیروزمند مهربان توکل کن. (۲۱۷)

آن که تو را می بیند آن گاه که برمی خیزی. (۲۱۸)

و نماز خواندنت را با دیگر نماز گزاران می بیند. (۲۱۹)

هر آینه اوست شنوای دانا. (۲۲۰)

آیا شمارا آگاه کنم که شیاطین بر چه کسی نازل می شوند؟ (۲۲۱)

بره‌رس‌یاردروغگوی گنه‌کار نازل می‌شوند. (۲۲۲)

گوش فرامی‌دهند و بیشتر نشان دروغ‌گویانند. (۲۲۳)

و گمراهان از پی شاعران می‌روند. (۲۲۴)

آیا ندیده‌ای که شاعران در هر وادی سرگشته‌اند؟ (۲۲۵)

و چیزهای گویند که خود عمل نمی‌کنند؟ (۲۲۶)

مگر آنان که ایمان آوردند و کارهای شایسته کردند و خدا را فراوان یاد کردند و چون مورد ستم واقع شدند انتقام گرفتند. و ستمکاران به زودی خواهند دانست که به چه مکانی باز می‌گردند.

(۲۲۷)